

на фінансовий стан підприємства. І навпаки, в результаті недовиконання плану по виробництву та реалізації продукції відбувається підвищення її собівартості, зменшення виручки та суми прибутку і, як наслідок, – погіршення фінансового стану підприємства та його платоспроможності.

Аналіз фінансового стану проводиться за таким напрямками як: аналіз балансу, майна та джерел їх утворення; аналіз ліквідності та платоспроможності; аналіз дебіторської та кредиторської заборгованості; аналіз кредитоспроможності.

Отже, аналіз фінансового стану підприємства дає змогу:

- 1) знаходити резерви покращення фінансового стану підприємства;
- 2) об'єктивно оцінювати раціональність використання усіх видів фінансових ресурсів;
- 3) своєчасно вживати заходів щодо підвищення платоспроможності підприємства;
- 4) забезпечувати оптимальний виробничий та соціальний розвиток колективу за рахунок використання виявлених у ході аналізу резервів;
- 5) забезпечувати розроблення плану фінансового оздоровлення підприємства.

Список використаних джерел

1. Ковалевська А.В. Критичний аналіз методів оцінки фінансового стану підприємства//Бізнес Інформ.-№3.-2012.- С. 163-169.
2. Чупіс Л.В. Оцінка, аналіз, планування фінансового становища підприємства : наук.-метод. вид. / Л.В. Чупіс. – Суми : Довкілля, 2001. – 404с.

ДІАГНОСТИКА ТА АНТИКРИЗОВЕ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Щербина І.М.

Науковий керівник – **Коюда О.П., канд. екон. наук, доцент**

В сучасних умовах господарювання досить значного поширення набула тематика дослідження проблем, пов'язаних з процесами діагностики та запобігання банкрутства підприємств. На теперішній час при формуванні і становленні ринкових відносин українським підприємствам дуже важливо оцінювати свою платоспроможність і визначати ступінь загрози банкрутства або ризику втрати наявної фінансової стійкості. З кожним роком зростає кількість збанкрутілих підприємств, що негативно впливає на розвиток країни в цілому. Банкрутс-

тво підприємств набуло масового характеру і поступово перетворюється не тільки в результативний спосіб перерозподілу ресурсів в економіці, яка інтенсивно розвивається та постійно трансформується, але і у спосіб переділу власності і збагачення окремих груп власників. Тому можна стверджувати, що питання своєчасної діагностики ймовірності банкрутства та розробки заходів щодо його попередження, є достатньо актуальними та потребують подальшого дослідження.

Система антикризового управління представляє собою комплекс взаємоузгоджених елементів, які виявляють признаки кризового стану, сприяють їх знищенню, подальшому поверненню підприємницьких підрозділів до стабільного функціонування, створюють сприятливі умови для функціонування підприємства не зважаючи на вплив внутрішніх та зовнішніх факторів. Головною метою антикризового управління є становлення компанії на ринку та забезпечення її стабільного фінансового стану за умов будь-яких економічних, політичних чи соціальних перетворень в країні, перешкодження виникнення фінансових проблем та банкрутства підприємства.[1]

Зовнішні та внутрішні фактори чинять постійний вплив, в тому числі негативний, на діяльність вітчизняних підприємств, а своєчасне використання антикризових заходів, управління ризиками, діагностика криз усуває негативні наслідки фінансової кризи і дозволяє підприємству розвиватися або виживати в мінливому середовищі.

Окрім цього, щоб подолати кризові явища та відновити платоспроможність підприємства можуть формувати систему антикризового управління, завданнями якої є:

- рання діагностика ризиків;
- виділення найбільш впливових;
- кількісна оцінка ризиків;
- впровадження заходів для мінімізації негативних наслідків.

В тому разі, коли відсутнє антикризове управління, або неправильно сформована система управління підприємство знаходиться на межі банкрутства. Саме тому, ефективна система управління ризиками сприятиме відновленню платоспроможності та запобіганню кризових явищ на підприємстві.

Будь-яке управління певною мірою повинне бути антикризовим або ставати таким по мірі потрапляння організації в рамки кризового стану. Ігнорування цього положення має негативні наслідки, а його облік сприяє спокійному проходженню кризових станів.

Сутність антикризового управління проявляється в наступних аспектах:

- кризу можна передбачити, очікувати та визвати;
 - кризу певною мірою можна пришвидшувати, випереджати, відсувати;
 - до криз можна і необхідно готуватися;
 - кризу можна пом'якшувати;
 - управління в умовах кризи потребує певних знань, навиків та досвіду;
 - кризовий стан може бути до певного періоду керованим;
 - управління процесами виходу з кризового стану здатне прискорювати ці процеси та мінімізувати кількість втрат.[2]
- Отже, в основі антикризового управління лежить процес постійних і послідовних інновацій у всіх ланках і областях діяльності підприємства. Орієнтовано на те, щоб навіть у складній ситуації, в якій опинилося підприємство, можна було ввести в дію такі управлінські і фінансові механізми, які дозволяли б вибратися з труднощів з найменшими для підприємства втратами. Політика антикризового управління повинна являти собою частину загальної стратегії підприємства, що полягає в розробці системи методів оцінки і планування діяльності, виходячи із зовнішньої і внутрішньої обстановки, попередньої діагностики загрози розвитку кризової ситуації і застосування методів оздоровлення підприємства, що забезпечують його вихід із кризового стану.

Список використаних джерел

1. Антикризовий менеджмент: [навч. посібник] / Л. І. Скібіцька, В. В. Матвеев, В. І. Щелкунов, С. М. Подреза. - К. : ЦУЛ, 2014. - 584 с.
- Данілов О.Д., Паєнтко Т.В. Фінанси підприємств у запитаннях і відповідях: [навч. посіб.] – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 256 с.

СИСТЕМА ГРЕЙДУВАННЯ - УПРАВЛІНСЬКИЙ МЕХАНІЗМ МОТИВАЦІЇ ПРАЦІ

Якубова К.Р., Кладченко Я.В.

Науковий керівник – Прасол В.М., доцент

Оплата праці як економічна категорія відіграє важливу роль в житті суспільства. У зв'язку з тим, що заробітна плата є основним джерелом доходу працівників, її величина демонструє рівень добробуту всіх членів суспільства. З іншого боку, раціональні управлінські рішення зацікавлюють працівників підвищувати ефективність виробництва, а відтак безпосередньо впливають на темпи й масштаби соціально-економічного розвитку країни.

У зарубіжній та вітчизняній практиці існує значна кількість різних форм та систем оплати праці. Однак задовольнити потреби кожного працівника досить складно. Система оплати праці, яка використовується нині на більшос-